

Fremgangsmaade, der i saa Henseende skal følges. Det er den, vi have ment rettest at kunne udtrykke i det Forslag, som her foreligger. Jeg har jo imidlertid allerede hørt bebudet af den højtærede Minister, at han havde en Del Indvendinger at gøre mod den Ændring, som Udvalget saaledes har foreslaaet, og jeg skal derfor opsætte mine yderligere Bemærkninger om dette Forslag, hvis der skulde blive Anledning til saadanne, indtil jeg har hørt, hvad den højtærede Minister har at indvende derimod.

Slengerik: Det samme Mindretal, der til den borgerlige Retspleje havde stillet en Række Ændringsforslag om Edens Afskaffelse, har ogsaa her paa Strafferetsplejens Omraade stillet en Række aldeles tilsvarende Ændringer. Jeg skal ikke komme ind paa nogen nærmere Motivering af disse Ændringsforslag, men nøjes med at henholde mig til den Motivering, der gaves, den Gang vi behandlede Forslaget om den borgerlige Retspleje.

Justitsministeren (Alberti): Skønt dette Afsnit omfatter mange Paragraffer, er der dog ikke ret mange Spørgsmaal, hvorom jeg vil finde det nødvendigt at udtale mig. Jeg skal begynde med Ændringsforslaget under Nr. 112, stillet af det ærede Medlem for Odense (Nanke). Jeg tror ikke, at dette Ændringsforslag i og for sig er nødvendigt. Jeg tror, at man fuldt vel gennem Lovens andre Bestemmelser, saaledes som disse allerede ere affattede, vil kunne røgte Retsplejen, ogsaa i det Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, hvor man ikke ved, hvem Sagen skal rettes imod. Følgen deraf vil jo alene blive den, at Efterforskningen, som ogsaa naturligt er, maa vedblive, indtil man har udfundet een eller flere af de paagældende Gerningsmænd, og det maa jo erindres, at det i ingen Henseende vil indskrænke Brugen af de Midler af forskellig Natur, som dette Lovforslag hjemler Retsplejen til at skaffe en Sag oplyst. Jeg kan derfor ikke se, at det af Hensyn til, at der kan tænkes Tilfælde, hvor man ikke ved, hvem Gerningsmanden er, eller hvor man antager, at der er flere Gerningsmænd, skulde være nødvendigt at genoptage, blot paa en noget anden Maade, Systemet med Kommissionsdommere, som selve Proceskommissionen jo vistnok meget rigtigt, netop har foreslaaet afskaffet.

Jeg kommer derefter til Ændringsforslaget under Nr. 114, der gaar ud paa

at anvise, ad hvilken Vej man skal sikre sig, at en Sag, som er en politisk Lovovertrædelse, virkelig ogsaa bliver behandlet for Nævninger. Som jeg allerede før har haft Lejlighed til at nævne, tror jeg, at dette Ændringsforslag lider af meget betydelige Mangler og navnlig lider af den Mangel, at man efter Ændringsforslaget slet ikke er sikker paa, at Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser, virkelig ville komme ind for Nævnings Behandling. Ændringsforslaget gaar ud paa, at „Spørgsmaal om, hvorvidt et foreliggende Tilfælde er et saadant, at der efter foranstaaende Regler bør være Medvirkning i Sagen af Nævninger, kan rejses af Overanklageren eller af den under en offentlig Sag sigtede eller af den under en privat Sag sagsøgte, og afgøres — under Adgang til Kære — af den Ret, for hvilken Sagen er indbragt.“ Det vil altsaa komme til at afhænge af, om Overanklageren faar Øje derpaa, og om Overanklageren har den rette Mening i Spørgsmaalet om, hvorvidt Sagen angaar en politisk Lovovertrædelse eller ikke, eller om den sigtede rejser Spørgsmaalet. Dette vil, for saa vidt offentlige Sager angaar, blive de Tilfælde, hvori det Spørgsmaal overhovedet kommer til at foreligge til Afgørelse af Retten, om der skal være Nævninger eller ikke. Men nu kan man jo meget vel tænke sig, først og fremmest at Overanklageren mener om en Sag, som er en politisk Lovovertrædelse, at den ikke er det, og derfor undlader at rejse Spørgsmaalet, og det kan ogsaa være, at den sigtede helst vil være fri for Nævninger, idet han har Fornemmelsen af, at det, hvis Sagen kommer for Nævninger, kan gaa ham galt, saa at han hellere maa holde sig til de juridiske Dommere, og derfor ikke rejser Spørgsmaalet. I begge Tilfælde vil en saadan Sag ikke komme ind for Nævninger, thi der mangler i Ændringsforslaget en Bestemmelse om, at Retten af egen Drift kan rejse og afgøre dette Spørgsmaal. — For saa vidt private Sager angaar, er det ved Forslaget overladt til den under den private Sag sagsøgte at rejse Spørgsmaalet. Det er muligt — man kan ikke se det ganske klart af Ændringsforslaget — at ogsaa Overanklageren i saadanne Tilfælde kunde rejse den. Lidt underligt vilde det jo være, om man vilde paalægge Overanklageren at holde Øje med alle de private Sager, der kunne komme for. Men selv om det skulde være saa, vil det jo være et rent Tilfælde, om Overanklageren opdagede, at der i den